

จดหมายข่าว สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (ยูเอ็นเอชซีอาร์) ปี พ.ศ. 2553 ฉบับที่ 1

พนักงานชาวไทย...

ในเวทีโลก

แนะนำ...

ผู้แทนข้าหลวงใหญ่ฯ คนใหม่

สวัสดีครับ ผู้สนับสนุนยูเอ็นเอชซีอาร์ทุกท่าน

ในฐานะที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งผู้แทนข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติประจำประเทศไทย และผู้ประสานงานส่วนภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในเดือน ก.พ. 2553 ที่ผ่านมา ผมขอถือโอกาสนี้แนะนำตัวและทักทายผู้สนับสนุนยูเอ็นเอชซีอาร์ทุกท่านอย่างเป็นทางการ

ผมนายฌอง-โนเอล เวทเทอร์วอลด์ มีความประทับใจอย่างยิ่งที่ได้ทราบว่ายูเอ็นเอชซีอาร์มีผู้สนับสนุนชาวไทยจำนวนกว่า 12,000 ท่าน ภายในเวลาไม่ถึงสองปี ผมขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีจิตใจเมตตาต่อผู้ลี้ภัย การได้รับความสนับสนุนของท่านอย่างต่อเนื่อง มีความสำคัญกับการจัดทำโครงการให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือผู้ลี้ภัยของยูเอ็นเอชซีอาร์เป็นอย่างสูง

การได้มาดำรงตำแหน่งที่ประเทศไทยในครั้งนี้ ทำให้ผมมีความรู้สึกอบอุ่นอย่างยิ่ง เนื่องจากผมได้มีความคุ้นเคยกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของภูมิภาคเอเชียผ่านการทำงานตลอด 31 ปีในยูเอ็นเอชซีอาร์ อาทิ ฮองกง อินโดนีเซีย กัมพูชา และเวียดนาม ผมมั่นใจที่ใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมา ร่วมกับทักษะและความสามารถของทีมงานในประเทศไทย และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อให้ความคุ้มครองผู้ลี้ภัยในภูมิภาคนี้ และช่วยเหลือให้พวกเขาได้มีทางออกที่ถาวรมากที่สุดอีกด้วย

ผมขอยืนยันกับทุกท่านว่า เงินบริจาคของท่านได้ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ลี้ภัยในเมืองไทยในด้านต่างๆ อาทิ ให้ความคุ้มครอง และพัฒนาทักษะระหว่างที่พวกเขาอาศัยในค่ายในประเทศไทย รวมทั้งช่วยเหลือให้ผู้ลี้ภัยหลายหมื่นคนได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศที่สามผ่านโครงการตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สามที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะร่วมกับยูเอ็นเอชซีอาร์สร้างการเปลี่ยนแปลงให้กับชีวิตที่เปราะบางกว่า 100,000 ชีวิตในเมืองไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

นายฌอง-โนเอล เวทเทอร์วอลด์

ผู้แทนข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติประจำประเทศไทย และผู้ประสานงานส่วนภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ยูเอ็นเอชซีอาร์ช่วยเหลือแผ่นดินไหวในเฮติ

ยูเอ็นเอชซีอาร์ ส่งทีมฉุกเฉินไปที่ประเทศโดมินิกัน รีพับลิกเพื่อเสริมทีมให้ความช่วยเหลือจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวในเฮติ เครื่องบินสองลำบรรทุกเต็นท์น้ำหนักเบาจำนวน 2,000 ชุด และผ้าพลาสติกจำนวนเกือบ 20,000 ผืนเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยกว่า 100,000 คนได้เดินทางถึงประเทศเฮติจากคลังสินค้าของยูเอ็นเอชซีอาร์ที่เมืองดูไบในเดือน ม.ค.ที่ผ่านมา ยูเอ็นเอชซีอาร์ ยังได้ขยายความช่วยเหลือไปยังชายแดนของเฮติ เมืองฟองด์-เวเรตต์ ซึ่งมีประชากรสูงถึงร้อยละ 10-15 เนื่องจากผู้คนที่นี่เข้ามาจากเมืองหลวงของเฮติ พอร์ต โอ แพรงซ์ ยูเอ็นเอชซีอาร์แจกจ่ายอุปกรณ์ยังชีพที่ไม่ใช่อาหารให้กับผู้คนจำนวน 8,000 คนในภูมิภาคที่ยากจนและขาดการพัฒนาแห่งนี้ ในขณะที่ คณะทำงานของยูเอ็นเอชซีอาร์ ได้เข้าตรวจสอบเยี่ยมพื้นที่ทางตอนเหนือของชายแดนระหว่างเฮติ และโดมินิกัน รีพับลิกที่มีพื้นที่ร่วมกันในเกาะฮิสปานิโอลา เพื่อสำรวจความต้องการของครอบครัวต่างๆ ที่นั่น

© UNHCR/R.Fournier

อาสาสมัครภาคประชาสังคมในเฮติเตรียมแจกจ่ายอุปกรณ์ยังชีพของยูเอ็นเอชซีอาร์ในเมืองฟองด์-เวเรตต์

ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยเฮติได้ที่ www.unhcr.org

ยูเอ็นเอชซีอาร์ได้รับเงินบริจาคเบื้องต้น US\$447.5 ล้าน สำหรับงบประมาณปี 2553

© UNHCR/M.Sheik Nor

เยาวชนที่พลัดถิ่นในประเทศโซมาเลีย การระดมทุนมีความสำคัญต่อการดำเนินงานของยูเอ็นเอชซีอาร์ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือชาวโซมาเลีย

รัฐบาลนานาชาติที่เป็นผู้บริจาคของยูเอ็นเอชซีอาร์ได้ให้การบริจาคเบื้องต้นทั้งหมดเป็นเงิน 447.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐให้แก่ยูเอ็นเอชซีอาร์เพื่อเติมเต็มงบประมาณประจำปีที่หน่วยงานต้องการจำนวน 3 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเป็นการระดมทุนครั้งใหญ่ที่สุด เพื่อสามารถช่วยเหลือผู้ที่เป็นบุคคลแห่งความห่วงใยขององค์กรที่มีปริมาณเพิ่มขึ้น การระดมทุนเพื่องบประมาณปี 2553 ในครั้งนี้ ผ่านกระบวนการประเมินผลความต้องการความช่วยเหลือของกลุ่มคนที่ยูเอ็นเอชซีอาร์ให้ความช่วยเหลือที่สมบูรณ์ที่สุด งบประมาณที่ได้รับจะนำไปให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัย ผู้ขอลี้ภัย บุคคลไร้สัญชาติ และบุคคลพลัดถิ่นภายในประเทศจำนวนกว่า 34 ล้านคนในเกือบ 120 ประเทศ

ญี่ปุ่นรับผู้ลี้ภัยจากประเทศไทย

© UNHCR/O.Smith

ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกในเอเชียที่รับผู้ลี้ภัยชาวพม่าจากประเทศไทยเพื่อตั้งถิ่นฐานใหม่ รัฐบาลญี่ปุ่นได้ลงนามในข้อตกลงสำหรับโครงการนำร่องเพื่อรับผู้ลี้ภัยจำนวน 90 คนในสามปีข้างหน้า โครงการนี้จะเปิดรับผู้ลี้ภัยจากค่ายแม่หละใน จ.ตาก

โดยยูเอ็นเอชซีอาร์ให้ความช่วยเหลือรัฐบาลญี่ปุ่นในการคัดเลือกผู้ลี้ภัยที่จำเป็นต้องตั้งถิ่นฐานใหม่ การสัมภาษณ์ผู้ลี้ภัยเริ่มขึ้นในเดือน ก.พ. และคาดว่าครอบครัวแรกจะเดินทางไปตั้งถิ่นฐานในญี่ปุ่นในเดือน ก.ย. ปีนี้

คุณอุริษาเล่นจิ๊กซอว์กับเด็กผู้ลี้ภัยในค่าย

คุณอุริษาระหว่างเยี่ยมชมการทำงานของ ยูเอ็นเอชซีอาร์ในค่ายผู้ลี้ภัยประเทศแซมเบีย

คุณอุริษา เริงสุวรรณ

ผู้ช่วยผู้แทนข้าหลวงใหญ่ฯ ระดับภูมิภาค (ฝ่ายบริหาร)
ยูเอ็นเอชซีอาร์ ทวีปแอฟริกาใต้

สำหรับหลายคน แอฟริกา อาจหมายถึงความแห้งแล้ง ความยากจน และสงครามกลางเมือง แต่สำหรับคุณอุริษาดินแดนแห่งนี้ก็เป็นบ้านที่เธอเลือกอาศัยเป็นเวลาเกือบทั้ง 28 ปีที่เธอทำงานกับยูเอ็นเอชซีอาร์ ถึงแม้การใช้ชีวิตจะยากลำบาก แต่เธอกลับต้องการใช้ชีวิตในทวีปนี้

“ตอนอยู่โซมาเลีย (ปีพ.ศ. 2529) ผู้หญิงที่นั่นจะไม่ทำงาน” คุณอุริษาล่ายย้อนอดีต “ส่วนใหญ่อยู่บ้าน เวลาเดินออกจากบ้านทุกคนจะหยุดแล้วจ้องเราเพราะไม่เคยเห็นผู้หญิงออกไปทำงาน”

“เวลาไปติดต่องานจะไม่ได้รับการยอมรับเลย ต้องอยู่ปลายแถวตลอด เราก็พยายามแสดงตัวให้เขารู้ว่าเรามีความสามารถที่จะช่วยเหลือเขา ก็ใช้เวลาหลายเดือนกว่าเขาจะไว้วางใจเรา”

นอกเหนือจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่เธอต้องข้ามผ่านความเป็นอยู่ทั่วไปก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอีกด้วย

“เมื่อ 20 ปีที่แล้วลำบากมาก น้ำก็ไม่มีดื่ม ต้องซื้อน้ำ (น้ำดื่ม) ทุกวัน ไฟก็ต้องใช้เครื่องปั่นไฟ พื้นที่ที่โซมาเลียเป็นทะเลทราย เพราะฉะนั้นปลูกผักไม่ได้ มีแค่มันฝรั่ง หัวหอม มะเขือเทศ เราก็ต้องหาวิธีปลูกผักทานเอง”

แม้แต่คนทำงานอย่างคุณอุริษา การใช้ชีวิตในทวีปแอฟริกายังไม่ราบรื่น แต่เทียบไม่ได้กับชีวิตของผู้ลี้ภัยที่เธอให้ความช่วยเหลือ

“ได้ไปเยี่ยมค่ายที่นามิเบีย โรงเรียนอยู่กลางทะเลทราย น่าสงสารเด็กๆ ผู้ลี้ภัยที่มาจากแองโกล่ามากๆ ครุ่นั่งบนเก้าอี้แต่เด็กๆ 5-6 ขวบนั่งบนพื้นทราย เวลาเรียนถ้ามีพายุทรายเข้าก็ต้องวิ่งหนี ในที่สุด ยูเอ็นเอชซีอาร์ช่วยสร้างโรงเรียน เราก็ภูมิใจว่าได้ช่วยเหลือเด็กๆ”

คุณอุริษาเห็นว่าประโยชน์จากที่ยูเอ็นเอชซีอาร์ช่วยเหลือผู้ลี้ภัยเปรียบเหมือนไอเอสในทะเลทราย สิ่งนี้ทำให้คุณอุริษาดทนทำงานที่นี่ และทำให้เธออยากช่วยเหลือผู้ลี้ภัยต่อไป ถึงแม้บางครั้งหมายถึงการเสี่ยงชีวิต ครั้งหนึ่งสถานการณ์ความปลอดภัยในประเทศที่เธอทำงานไม่สงบ ทำให้ยูเอ็นเอชซีอาร์ต้องปิดสำนักงานโดยเร่งด่วน

“เราก็รีบเดินทางไปคนเดียวทั้งๆที่รู้ว่าอันตราย เพราะเป็นผู้หญิง ตอนนั้นก็ต้องมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่กับเราตลอด รับประทานอาหารให้เสร็จภายใน 24 ชม. แล้วก็เดินทางกลับทันที”

ถึงแม้ตลอดการทำงานที่ผ่านมามีความเสี่ยงอันตรายมาตลอด เธอกลับไม่เคยหันหลังกลับให้กับทวีปแอฟริกา และผู้ลี้ภัยกว่าสองล้านคนที่นี่

“พี่รักงาน อยากช่วยเหลือคน ก็พยายามทำให้งานสำเร็จไปได้ด้วยดี ช่วยเท่าที่จะช่วยได้”

คุณวัลยา ประ

อดีตผู้แทนข้าหลวงใหญ่ฯ

ประจำประเทศปาปัว นิวกินี

คุณวัลยา (ขวา) เดินทางโดยเรือร่วมกับเพื่อน
ร่วมงานเพื่อเยี่ยมค่ายผู้ลี้ภัยในปาปัว นิวกินี

คุณวัลยา (กลาง) ประชาสัมพันธ์โครงการ
‘ริบบิ้นสีขา’ ต่อด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงร่วมกับ
รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีกระทรวงพัฒนา
สังคมสำหรับผู้หญิงและเด็กของปาปัว นิวกินี

คุณวัลยา เป็นผู้หญิงไทยร่างเล็กจนคิดว่าถ้ามีพายุลมแรงอาจจะพัดเธอปลิวไปได้ แต่ในระยะเวลา 29 ปีที่ผ่านมาเธอเป็นเสาหลักสำคัญที่เปี่ยมไปด้วยพลัง และจิตวิญญาณที่ต้องการคุ้มครองผู้ลี้ภัย อะไรเป็นแรงบันดาลใจของเธอ และทำไมต้องเป็นผู้ลี้ภัย

“เท่าที่เห็นปัญหาสังคมมา ปัญหาผู้ลี้ภัย เป็นปัญหาหนักหน่วงที่สุด” คุณวัลยากล่าว “เพราะคนที่บ้านแตกสาแหรกขาด คิดว่ามันคงเป็นความทุกข์ที่สุดแล้ว ผู้ลี้ภัย เป็นคนที่หมดทุกอย่างแล้ว เกือบจะเรียกว่ามีแต่ชีวิต แต่ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว ...นอกจากต้องพลัดพรากจากบ้านเมืองตัวเอง ญาติพี่น้อง แล้วยังไม่รู้ว่าชีวิตจะเป็นยังไง ความไม่แน่นอนว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น...เมื่อไหร่จะตายก็ไม่รู้...อันนี้ มันทรมานมาก”

เพียงเพื่อเอาชีวิตรอด หลายครั้งผู้ลี้ภัยตกอยู่ในสถานการณ์ที่บีบบังคับให้พวกเขาต้องเลือกทำในสิ่งที่คนทั่วไป คาดไม่ถึงท่ามกลางประสบการณ์อันโหดร้ายที่ผู้ลี้ภัยได้พบ มีเรื่องหนึ่งที่ยังคงชัดเจนในความทรงจำของคุณวัลยา ในช่วงเริ่มต้นการทำงานของเธอ 25 ปีที่แล้ว คุณวัลยาทำงานในประเทศญี่ปุ่นเพื่อช่วยเหลือผู้ลี้ภัยจากประเทศเวียดนามซึ่งหลายคนเรียกว่า “คนที่มาทางเรือ” ซึ่งหนีออกจากประเทศในช่วง พ.ศ.2513-2523

“ตอนที่เขาออกเรือมามี 30 กว่าคน แต่ใช้เวลากว่า 50 วันกว่าจะถึงฝั่งญี่ปุ่น พอมาถึงคนที่รอดชีวิตมีแค่เด็กผู้หญิง และน้องชายแค่สองคน พวกเขาเอาชีวิตรอดมาได้เพราะต้องกินกันเอง เด็กผู้หญิงก็ยังไม่เค. แต่น้องชายนี้เป็นบ้าไปแล้ว” คุณวัลยากล่าวด้วยน้ำตาคลอ

ในฐานะที่เป็นผู้หญิง คุณวัลยาจะมีความมุ่งมั่นที่จะให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยผู้หญิงที่ถูกกระทำซ้ำเรา ผู้ลี้ภัยก็เหมือนคนในสังคม

ทั่วไปที่อาจตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว คุณวัลยาพยายามให้พวกเขากลับมามีความหวัง และมีความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

“ในฟิลิปปินส์ เด็กหญิงที่เป็นผู้ลี้ภัยชาวเวียดนาม พ่อแม่เสียชีวิตถูกพ่อเลี้ยงกระทำ เพื่อนบ้านเป็นคนมาแจ้ง ตอนนั้น ไม่มีใครกล้าทำอะไร ค่ายก็ยังไม่มึ้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรงที่ก็จำต้องแยก ให้ลูกเลี้ยงมาอยู่ที่บ้านพักใกล้ๆบ้านพี่ ขอร้องให้เขาดูแลเป็นพิเศษ แล้วก็ให้คำปรึกษากับเด็ก เพื่อให้แข็งแรงตัวราวจ”

ในที่สุด พ่อเลี้ยงถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลา 10 ปี ส่วนเด็กผู้หญิงยูเอ็นเอชซีอาร์ให้ความช่วยเหลือเพื่อตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม โดยเลือกประเทศที่มีญาติที่เป็นผู้หญิงไปอาศัยอยู่ด้วยกัน และเลือกประเทศที่มีโครงการให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูจิตใจผู้หญิงที่ถูกกระทำ

คุณวัลยาได้พบว่าบางครั้งคนเราอยู่ได้ด้วยกำลังใจ

“ผู้ลี้ภัยก็เช่นกัน บางครั้งเขาสิ้นหวังแล้ว ไม่อยากจะอยู่แล้ว เขาเพียงต้องการให้เรามาพูดคุยด้วย...ความแข็งแรงมีอยู่ในตัวมนุษย์ ถ้าเราสามารถที่จะให้กำลังใจเขา แล้วก็ให้เขาเชื่อมั่นว่า เขาทำได้ มันจะทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพได้เยอะทีเดียว”

Feature Stories

ในระยะเวลาที่คุณวัลยาทำงานกับยูเอ็นเอชซีอาร์ เธอทุ่มเทเวลา 15 ปี เพื่อเติมเต็มความฝันของผู้ลี้ภัยหลายพันคนให้ได้พบบ้านใหม่ในประเทศที่สาม ครั้งหนึ่งเธอได้เคยชักนำให้ผู้ลี้ภัยชาวเวียดนามที่อาศัยในประเทศอินโดนีเซียตัดสินใจไปตั้งถิ่นฐานใหม่ที่สวิตเซอร์แลนด์

“ห้าปีต่อมา พี่มาอยู่กรุงเทพ เขาโทร.มาหา ตอนนั้น เขาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลทวีปเอเชีย ของธนาคาร เครดิท สวิส แล้วเดินทางมาเมืองไทย...เขาตามมาเพื่อที่จะมาขอขอบคุณ” คุณวัลยากล่าว

การระลึกถึง และคำขอบคุณเช่นนี้เป็นพลังที่ขับเคลื่อนคุณวัลยาต่อไป “เรามีความแข็งแกร่งขึ้น...เรามองเห็นว่าคนเขาทุกซึกกว่าเรา แย่กว่าเรา เพราะฉะนั้น เวลาเราท้อแท้ ถ้าเรามองผู้ลี้ภัยเราก็เลิก เราก็ลืมปัญหาของเราเองไปเลย”

การทำงานของคุณวัลยายังได้จุดประกายให้กับลูกสาววัย 26 ปีของเธออีกด้วย คุณ นาตาเซีย ปูระ ซึ่งปัจจุบันทำงานไม่แสวงหากำไรในซานฟรานซิสโก “ลูกพี่ บอกว่าที่เขามีความสุขประสบความสำเร็จ และสนใจการทำงานเพื่อสังคมทุกวันนี้ก็เพราะประสบการณ์ที่ได้ติดตามพี่ไปทำงานในค่าย” คุณวัลยากล่าว

จากการทำงานใกล้ชิดผู้ลี้ภัยมาเกือบสามทศวรรษได้ทำให้คุณวัลยาสังเกตเห็นคุณสมบัติของผู้ลี้ภัยที่เป็นทักษะในการเอาชีวิตรอด “ความหวัง ความศรัทธา ความแข็งแกร่งมันจะไหลออกมาแล้วทำให้เขามีชีวิตรอด... ผู้ลี้ภัย ที่จริงแล้วยังมีพลังอยู่ในตัวเขาอยู่มาก จริงๆ เราไม่ต้องช่วยเหลืออะไรมากเลย เพียงแต่ช่วยให้เขายืนขึ้นมาได้เท่านั้นเอง...ที่เหลือเขาดูแลตัวเองได้”

คุณวีระพงศ์และเด็กพลัดถิ่นภายในประเทศชาวเซอร์เบียที่อาศัยในโคโซโว ปี พ.ศ. 2542

คุณวีระพงศ์ วงศ์วิโรทัย

อดีตผู้แทนข้าหลวงใหญ่ฯ ส่วนภูมิภาคสำหรับ

สาธารณรัฐประชาชนจีน (รวมทั้ง ฮองกง และมาเก๊า และมองโกเลีย)

คุณวีระพงศ์ในประเทศโซมาเลีย ช่วยผู้ลี้ภัยเอธิโอเปียตั้งถิ่นฐานใหม่

ในระยะเวลา 30 ปี คุณวีระพงศ์ทำงานกับสำนักงานของยูเอ็นเอชซีอาร์ ใน 11 ประเทศ เมืองที่ได้ไปทำงานบางครั้งไม่ได้มีแผนที่บนแผนที่โลก เป็นเพราะความใจกว้างเปิดรับวัฒนธรรมใหม่ และความท้าทาย ประกอบกับความพร้อมที่จะปรับตัว ทำให้คุณวีระพงศ์สามารถทำงานในหลากหลายหน้าที่ในระยะเวลายาวนานในหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยของสหประชาชาติ

ครั้งแรกที่คุณวีระพงศ์ได้ทำความรู้จักกับผู้ลี้ภัยเกิดขึ้นเมื่อเขาทำงานกับยูเอ็นเอชซีอาร์ในฐานะเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานพื้นที่ใน จ.น่าน เพื่อช่วยเหลือผู้ลี้ภัยชาวเมี้ยว และเข้าจากประเทศลาว

“ผมแทบจะกินนอนอยู่ในค่ายเลย ใกล้ชิดกับผู้ลี้ภัยมาก” คุณวีระพงศ์เล่าย้อนความหลัง จากนั้น เขาก็สังเกตเห็นความแตกต่าง “ความลำบากของเรานี้จีบจีบเลย แค่นี้ได้เงินมาก ได้เงินน้อย แต่ของเขานี้ลำบากชนิดไม่มีจะกิน ก็เลยเกิดความเห็นใจ”

เมื่อเห็นผลจากการทำงานของเขาต่อชีวิตผู้ลี้ภัย ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะให้ความช่วยเหลือคนกลุ่มนี้ต่อไปจึงออกเญยขึ้น

“เขาไม่ต้องมาขอบคุณเราหรอก แต่เราจะรู้สึกโชคดีที่เราช่วยให้ชีวิตเขาดีขึ้น” การทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ลี้ภัย คุณวีระพงศ์กล่าวว่า “ได้ผลตอบแทนทางจิตใจสูงมาก”

หลังจากเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานกับผู้ลี้ภัยในประเทศไทยเป็นเวลา 4 ปี คุณวีระพงศ์ได้ตอบรับความท้าทายครั้งใหม่ซึ่งอยู่ในสองประเทศที่เป็นพื้นที่ที่ท้าทายที่สุดในโลกนั่นคือปากีสถาน

และโซมาเลีย ความท้าทายนี้อาจบั่นทอนคนที่ไม่มี ความมุ่งมั่นเท่าเขา

“ตอนอยู่ที่ปากีสถาน การทำงานลำบากมาก ไปไหนมาไหนก็ลำบาก...การเดินทางมีอันตราย โอกาสที่จะโดนลักพาตัว โดนฆ่าก็สูง กับระเบิดก็เยอะ” ในปีพ.ศ. 2528 คุณวีระพงศ์ดูแลค่ายจำนวน 30 แห่ง โดยมีประชากรทั้งหมด 3 ล้านคน กระจายตามเมืองต่างๆ

คุณวีระพงศ์กล่าวต่ออย่างเรียบง่ายว่า “ก็ต้องเดินทางบ่อย” ซึ่งหมายถึงหลายครั้งที่ต้องเดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์

และแล้ววันหนึ่ง เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อเขาลงจากเฮลิคอปเตอร์บริเวณชายแดนอัฟกานิสถาน และปากีสถาน

“พอไปถึงเจ้าหน้าที่บอกว่า เพิ่งมีรถบรรทุกอาวุธระเบิด อันตรายที่จะเข้าไปในหมู่บ้าน” คุณวีระพงศ์กล่าว เมื่อเขาเดินทางถึงหมู่บ้าน เฮลิคอปเตอร์ที่ไปส่งเขาได้เดินทางกลับออกไปแล้ว เมื่อไม่มีทางที่จะออกไปได้ เขาตัดสินใจเสี่ยงด้วยการเดินสำรวจหมู่บ้าน “โชคดีที่ไม่มีอาวุธระเบิดเพิ่ม...ไม่จั้นก็ระเบิดทั้งเมือง...สุดท้ายเราก็แจ้งเจ้าหน้าที่รัฐไปเก็บกู้” วีระพงศ์ กล่าว

เพื่อเป็นรางวัลจากการรอดชีวิตจากความท้าทายในปากีสถาน คุณวีระพงศ์ถูกส่งไปทำงานในเมืองลัค ประเทศโซมาเลีย เขาจำได้ว่าในขณะนั้นเมืองลัคยังไม่ได้อยู่บนแผนที่โลกเลยด้วยซ้ำ และยังเป็นเมืองที่ร้อนมาก อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 40 องศาเซลเซียส เมื่อเขาเดินทางถึง เขากล่าวว่าสนามบินเล็กกว่าร้าน

อาหารหลายๆ แห่งที่เขาคุ้นเคยอีกด้วย แต่ความท้าทายเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้เขายอมแพ้

“ที่ผมยึดสู้ต่อสองประเทศนี้ เพราะ ความท้าทายในหน้าที่การงาน ผมชอบเจอวัฒนธรรมใหม่ๆ ผมตื่นเต้น...การทำงานในสองประเทศนี้...สร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเราเอง อดทน...ไม่ว่าสภาพความเป็นอยู่แบบไหนเราก็ต้องทนได้”

ปัจจุบัน คุณวีระพงศ์เกษียณอายุงานและอาศัยในประเทศไทย เขารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในด้านการระดมทุนของยูเอ็นเอชซีอาร์ในประเทศไทยในช่วงเวลาสองปีที่ผ่านมา

“ถ้าที่แรกเขามาถามผมว่ายูเอ็นเอชซีอาร์จะระดมทุนในประเทศไทย ผมจะบอกว่า ‘อย่าทำเลย เสียเวลา’ ...แต่ตอนนี้ภูมิใจมาก...คนไทยเราจิตใจดี ใจบุญ พร้อมที่จะช่วยเหลือคนยากจน...คนตกทุกข์ได้ยาก”

หลังจากการทำงานด้วยระยะเวลาที่ยาวนานทั่วโลกซึ่งพิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวของเขา

คุณวีระพงศ์กำลังจะเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งโดยการกลับมาอาศัยในบ้านเกิด ประเทศไทย ซึ่งเป็นที่ที่เขาไม่ได้อาศัยอยู่เป็นเวลากว่า 30 ปี สำหรับผู้ชายที่ผ่านการทำงานในสภาวะยากลำบากต่างๆมาแล้ว คุณวีระพงศ์มองการใช้ชีวิตในประเทศไทยว่าเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และโอกาสใหม่ๆที่จะทำงานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

www.unhcr.or.th

ยูเอ็นเอชซีอาร์เปิดตัวเว็บไซต์สำนักงานในประเทศไทย www.unhcr.or.th ผู้บริจาค และบุคคลที่สนใจสามารถค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของยูเอ็นเอชซีอาร์ รวมทั้งสถานการณ์ผู้ลี้ภัยในประเทศไทยได้บนเว็บไซต์ดังกล่าว ในอนาคต เว็บไซต์นี้จะทำหน้าที่เป็นเวทีแลกเปลี่ยนสำหรับผู้บริจาคในประเทศไทยอีกด้วย เนื้อหาบนเว็บมีทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาไทย ก่อนการ

เปิดตัว ยูเอ็นเอชซีอาร์เปิดโอกาสให้ผู้บริจาคทำงานอาสาสมัครแปลเนื้อหาบนเว็บ ผู้บริจาคเกือบ 200 คนให้การตอบรับสร้างความซาบซึ้งให้กับทีมงานยูเอ็นเอชซีอาร์เป็นอย่างมาก เราจะพยายามติดต่อผู้บริจาคที่ตอบรับให้มากที่สุด และในอนาคตเราจะขยายโอกาสให้ผู้บริจาคมีส่วนร่วมในการทำงานของเราในด้านอื่นๆต่อไป

ใช้เวลา วันนี้จับต้องการ ช่วยเหลือผู้ลี้ภัยในประเทศไทย

© UNHCR/T.Falise

เนื่องจากผู้ลี้ภัยในประเทศไทยขาดโอกาส และต้องอาศัยในพื้นที่พักพิงกว่าสี่สิบปี การบริจาคเป็นระยะเวลา 5 ปี หรือมากกว่า จะช่วยให้ยูเอ็นเอชซีอาร์ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ลี้ภัย ช่วยสร้างชีวิตใหม่ให้พวกเขา พัฒนาทักษะเพื่อให้พวกเขาพึ่งพาตนเองได้ และเตรียมความพร้อมเพื่อที่สักวันหนึ่งผู้ลี้ภัยจะสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้อย่างมีศักดิ์ศรี และมีชีวิตที่ปลอดภัยต่อไป

ยูเอ็นเอชซีอาร์ ระดมทุนในประเทศไทยผ่านการบริจาคผ่านบัตรเครดิตแบบต่อเนื่องเท่านั้น ร่วมสนับสนุนยูเอ็นเอชซีอาร์ ผ่านเจ้าหน้าที่ระดมทุนของเราได้ที่บูธในอาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล โรงภาพยนตร์และสถานที่สาธารณะทั่วประเทศ

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (ยูเอ็นเอชซีอาร์)

อาคารสหประชาชาติ ชั้น 3 ถนนราชดำเนินนอก บางขุนพรหม พระนคร กรุงเทพฯ 10200

อีเมลล์ thabaf2f@unhcr.org

www.unhcr.or.th

ศูนย์ผู้บริจาคสัมพันธ์ โทร 02 665 2523

แฟกซ์ 02 661 7075